

27

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1946 r.

wydane co do § 14 w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Sprawiedliwości w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. P. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

- a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174),
- b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekreście bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

3. Rozporządzenie niniejsze odnosi się wyłącznie do danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa.

Do art. 5.

§ 2. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od darowizn przez notariuszów na obszarze całego Państwa. Wynikające stąd obowiązki notariuszów normują przepisy art. 15 i 28 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 55, poz. 391) oraz §§ 94—102 przepisów wykonawczych dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej, w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 101, poz. 794) wraz z późniejszymi zmianami.

Do art. 15.

§ 3. Jeżeli dla spraw podatku obrotowego i dla spraw podatku dochodowego jednego podatnika właściwe są różne władze podatkowe, mające siedzibę w tej samej miejscowości, właściwość miejscową dla spraw obu tych podatków określa się według właściwości do spraw podatku obrotowego. Przepis ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy dla spraw podatku obrotowego właściwa jest tylko jedna władza podatkowa.

§ 4. 1. Urząd Skarbowy w Warszawie (Urząd Rewizyjny w Warszawie) jest właściwy miejscowo w sprawach podatku dochodowego podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu osób fizycznych, nie mających na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania ani pobytu, spadków nieobjętych po tych osobach fizycznych oraz osób prawnych, których ani siedziba, ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. 1. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób fizycznych prowadzących przedsiębiorstwa: handlu obrotowego lub rozwojowego oraz przewozu osób i towarów, jeżeli przedsiębiorstwa te są prowadzone bez utrzymywania oddzielnego zakładu lub w razie trudności w ustaleniu miejsca ich prowadzenia, ustala się według miejsca zamieszkania tych osób.

2. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób wykonujących wolne zawody, jeżeli zawody te są wykonywane są wspólnie przez dwie lub więcej osób, ustala się według miejsca wspólnego wykonywania.

3. Jeżeli podatnik będący osobą fizyczną prowadzi księgi handlowe, obejmujące działalność dwóch lub więcej przedsiębiorstw (zakładów), położonych w okręgach różnych władz podatkowych, właściwa miejscowo w sprawach podatku obrotowego dla wszystkich tych przedsiębiorstw (zakładów) jest ta władza podatkowa, w której okręgu prowadzone są księgi.

§ 6. Jeżeli płatnik podatku od wynagrodzeń (pracodawca) zatrudnia pracowników w dwóch lub więcej miejscach uzasadniających w myśl art. 7 dekretu właściwość różnych urzędów skarbowych w okręgu jednej izby skarbowej, dyrektor tej izby skarbowej może na wniosek płatnika ustalić właściwość miejscową w sprawach podatku od wynagrodzeń oraz w sprawach dodatkowej opłaty obciążającej pracodawcę według jednego z tych miejsc zatrudnienia.

§ 7. 1. Właściwa miejscowo w sprawach opłat stemplowych jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, której przedstawiono pismo podlegające opłacie stemplewej celem dokonania

urzędowego wymiaru opłaty (skasowania znaczków stemplowych lub uiszczenia gotówką).

2. W przypadku ustalenia, że należnej opłaty stemplowej wcale nie uiszczono, albo że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie lub po upływie przepisanego terminu albo w sposób nieprawidłowy, właściwa jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, która stwierdziła fakt naruszenia przepisów o opłatach stemplowych albo w której okręgu mają miejsce zamieszkania lub pobytu podatnicy lub jeden z nich.

Do art. 58 ust. 3.

§ 8. 1. Przenosi się na dyrektorów izb skarbowych prawo odraczania terminów, wymienionych w art. 111 i 141 ust. 2 i 3 oraz w §§ 9 ust. 3, 10 ust. 2 i 3, 11 ust. 3 i 12 ust. 2.

2. Prawo darowania skutków zaniedbania wszelkich terminów przenosi się na:

- a) dyrektorów izb skarbowych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego miesiąca,
- b) naczelników urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego tygodnia.

Do art. 59.

§ 9. 1. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) są obowiązane następujące grupy podatników:

- a) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), które w ubiegłym roku podatkowym miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych lub podatkowych,
- b) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), nie wymienione pod pkt a), jeżeli w ubiegłym roku podatkowym osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania,
- c) osoby prawne,
- d) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną, oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego.

2. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego z wyjątkiem opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu.

3. Wymienione w ust. 1 i 2 grupy podatników mają obowiązek składania zeznań po-

datkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie — o ile chodzi o osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) — do końca miesiąca lutego, o ile chodzi o pozostałych podatników — do końca miesiąca kwietnia roku bezpośrednio następującego.

§ 10. 1. Do składania zeznań podatkowych o otrzymanym wynagrodzeniu za pracę są obowiązane następujące grupy podatników:

- a) pracownicy, którzy w ubiegłym roku podatkowym otrzymali wynagrodzenia od różnych pracodawców,
- b) pracownicy, którym wypłacono w ubiegłym miesiącu wynagrodzenie na obszarze obcego państwa, jeżeli mają miejsce zamieszkania lub pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wymieniona w ust. 1 pkt a) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanych w ubiegłym roku podatkowym wynagrodzeniach za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie do dnia 15 stycznia roku bezpośrednio następującego.

3. Wymieniona w ust. 1 pkt b) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanym w ubiegłym miesiącu wynagrodzeniu za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym wypłacono wynagrodzenie.

§ 11. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze spadku, zapisu lub umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść trzeciego — obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu spadków.

2. Jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwóm lub więcej podatnikom, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających.

3. Wymienieni w ust. 1. podatnicy mają obowiązek składania zeznań podatkowych o majątku nabytym właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w terminie do 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego.

§ 12. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze darowizny obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu darowizn, z wyjątkiem grupy podatników, którzy nabyli majątek w drodze darowizny stwierdzonej w akcie rejentalnym sporządzonym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli akt darowizny zdziałano za granicą lub w formie prywatnej (nie sporządzono ani nie uwierzytelnił notarialnie), zeznanie podatkowe o nabyciu majątku w drodze darowizny należy złożyć właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w ciągu miesiąca od dnia, w którym sporządzono umowę o darowiznę albo od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa.

Do art. 60 ust. 3.

§ 13. Przenosi się na naczelników urzędów skarbowych prawo zwalniania płatników podatku od wynagrodzeń na ich wniosek od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpisów list płacy w przypadku, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi uproszczone. Decyzje zwalniające mogą być przez naczelników urzędów skarbowych odwołane w każdym czasie.

Do art. 117.

§ 14. Obowiązek sądów przewidziany w art. 116 ust. 2 pkt 1:

1) ogranicza się do przysyłania urzędowi skarbowym zażądanych przez nie akt postępowania spadkowego,

2) rozszerza się na przysyłanie właściwym urzędowi skarbowym odpisów:

- a) postanowień, protokółów, zawiadomień, oświadczeń, uchwał i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 1, 24, 32 § 2, 39, 43, 56, 69, 79, 82, 85, 98, 126, 132, 147, 158, 159, 162, 166, 167 i 169 § 2 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 346) oraz przewidzianych w art. 57 § 1 tego dekretu testamentów wraz z protokołami otwarcia i ogłoszenia;
- b) postanowień i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 2, 20, 35 i 45 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu niespornym z zakresu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 345).

Do art. 140

§ 15. Przeciętne normy wysokości odpisów na zużycie dla poszczególnych rodzajów przedmiotów, podlegających zużyciu (normy amortyzacyjne), ustala się następująco:

- a) przy budynkach mieszkalnych murowanych na 1,5%,
- b) przy budynkach mieszkalnych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na 2,5%,
- c) przy budynkach gospodarczych murowanych na 2%,

d) przy budynkach gospodarczych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na 4%,

e) przy budynkach fabrycznych murowanych na 3%,

f) przy budynkach fabrycznych drewnianych na 6%,

g) przy ruchomościach (urządzenia biur, kantorów, kancelaryj, sklepów, hoteli, pensjonatów itp.) na 5%,

h) przy maszynach, urządzeniach fabrycznych, kopalnianych, piecach fabrycznych itp. na 10%,

i) przy narzędziach na 20%,

j) przy samochodach i traktorach na 20% wartości przedmiotu.

Do art. 148 ust. 1.

§ 16. 1. Urząd skarbowy może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

2. Urząd rewizyjny może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie podatku nie przekroczy kwoty 20.000 zł.

Do art. 161 ust. 2.

§ 17. Prawomocne decyzje, na mocy których strony nabyły już prawa, mogą być uchylone lub zmienione w trybie nadzoru przez dyrektora izby skarbowej za zgodą tych stron, jeżeli w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

Do art. 164 ust. 1.

§ 18. 1. Wojskowi i urzędnicy publiczni wzywani w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowych oraz wynagrodzenie za stratę czasu w wysokości należnych im diet.

2. Inne osoby wzywane w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych, a także członkowie komisji odwoławczych, otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za stratę czasu, a biegli ponadto za wykonaną pracę, według norm następujących:

- a) władza podatkowa ustala wysokość kosztów podróży od miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z po-

wrotem podług kosztów przejazdu najniższą klasą i najtańszym środkiem transportu masowego (koleją, autobusem, tramwajem itp.), w braku zaś takiego środka — podług kosztów przejazdu najtańszym ze środków lokomocji,

- b) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia za stratę czasu według swobodnej oceny od 100 do 300 zł dziennie; do czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny dla odbycia podróży z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem; osobie mającej miejsce zamieszkania w miejscowości, do której ją wezwano, służy prawo do wynagrodzenia jedynie w razie utraty zarobku,
- c) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w kwotach od 20 do 100 zł za każdą zaczęta godzinę w zależności od trudu, czasu i kwalifikacji koniecznych

do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu; przepis ten dotyczy także biegłych, będących wojskowymi lub urzędnikami publicznymi.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Czajkowski

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

28

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 grudnia 1946 r.

o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się ceny wyrobów tytoniowych, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 16 grudnia 1946 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1945 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 328), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 190).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. (poz. 28).

CENNIK WYROBÓW TYTONIOWYCH POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

1. P. pierosy:

bezustnikowe:

	Cena za 1 sztukę
Wawel	10 zł
Zefir	7 zł 50 gr
Hel	5 zł
Bałtyk	3 zł
Tryumf	3 zł
Wolność	2 zł
Mazur	2 zł